

В. „Република“
излиза всѣка Сѣбота

Абонамента на „Република“ е въ прѣдплата.

За България:

за 3 мѣсеца 1.50 лева
„ 6 „ 2.50 „
„ 1 година 5 „

За Странство:

за 6 мѣсеца 4 лева
„ 1 година 7.50 „

Абонирането става на право въ администрацията и при всички телегр.-пош. станции или при мѣстнитѣ настоятели и се смѣта винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.

Рѣкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за цѣль пжъ и по 10 ст. на всѣки послѣдующъ.

За обявленията на I стр. — съ особно споразумѣние

Слѣдб. пристави плащатъ по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* **Всичко за народа и всичко чрезъ народа** *

ОТВАРЯ СЕ ПОДПИСКА ЗА БЕЗПЛАТНИ УЧЕНИЧЕСКИ ТРАПЕЗАРИИ

Който подари нѣколко лева за тая цѣль, ще му се обнародва името въ идущия брой и се освобождава отъ пращане на картички по нова година. Прибързайте да изпратите подарителната си сума било въ Народното читалище, било въ нашата редакция.

Съобщаваме на г. г. абонатитѣ си отъ Ямболъ, Карнобатъ, Айтосъ и Бургасъ, че е натоваренъ отговорния ни редакторъ г. Георги Стратиевъ да събира абонамента на вѣстника ни. Молимъ да му се указва нуждното довѣрие.

Администрацията.

Сливенъ, 18 Декември 1899 г.

Сегашното правителство се люшка съвсѣмъ безъ компасъ между добри и лоши мѣропрियाтия и загазва повече между лошитѣ, отколкото между добритѣ. Додѣ отбѣлжимъ съ радостъ нѣкое добро мѣропрियाтие, като напримѣръ това за отмахването на бача и октроата, току вижъ изпъкнатъ четири-петъ лоши мѣропрियाтия, като тия за бакнотитѣ, за десятъка, за несправедливото намаление на заплатитѣ и пр. и пр. Почти всички наши правителства сж се отличавали съ отсъствие на строго опрѣдѣлена вътрѣшна политика, на единство въ възгледитѣ при прокарането на разни закони и закончета, но сегашното надминава всички по забъркаността на своитѣ рѣководящи идеи. Нищо систематично, нищо опрѣдѣлено. Законодателната дѣятелностъ на болшинството му е каша отъ противорѣчиви или нехармонични помежду си дѣла. Туй произлиза, едно, отъ обстоятелството, че правителството не се състои отъ хора съ еднакви идеи по дадени въпроси, та почти всѣки министъръ прокарава по нѣщо свое чрезъ взаимнообразна отстъпка, безъ да дохожда въ пълно съгласие съ колегитѣ си; и, друго, че самата либерална партия съ шефветѣ си и шефчетата си нѣма ясно опрѣдѣлено какво иска и за какво се бори, ако не считаеме такова пословичния му апетитъ да стои на властъ и да се разпорежда съ службитѣ.

Софийскитѣ вѣстници писаха, че пра-

вителството било рѣшило да иска закриването на нѣкои окрѣзи, като Трънския, Свищовския, Ломския, Севлиевикия, Татаръ-Пазарджикския. Като се знае, че окрѣзитѣ въ България сж дѣйствително много, че има окрѣзи, като горнитѣ, които сж само съ по двѣ или три околии, то това рѣшение се удобрява отъ всѣкиго. Нѣщо повече: окрѣзитѣ могатъ и трѣбва да се намалятъ до 12, а именно осемъ за горня България и четири за южна. Отъ туй ще се добие истинска економия безъ да пострада въ нѣщо населението. Обаче, това толкозъ полезно намѣрение надали ще се усжществи, тѣй като заинтересувани министри не позволявали и да се спомене за закриване окрѣга на родния имъ градъ.

Друго едно рѣшение на правителството, прилично нагледъ на горнето, е тѣкмо противоположно въ сжщностъ. То е рѣшението да се закрятъ нѣколко гимназии. Това е любимата мечта на монархическия министъръ Тодоръ Иванчовъ, — нѣщо съвсѣмъ въ реда си, като се вземе прѣдъ видъ, че монархитѣ се крепятъ само върху невежеството на народитѣ. Ако економитѣ, които ще се направятъ съ закриването на нѣколко излишни окрѣга, сж на мѣсто, понеже не ставатъ въ вреда на населението, то економитѣ, които ще се получатъ отъ закриването на нѣколко гимназии, сж економии криворазбрани и вредителни, понеже накърняватъ народнитѣ интереси. Съвсѣмъ безосновно е мнѣнието, че гимназиитѣ били много у насъ. Голѣмото прѣтрупване на ученици въ всѣка гимназия показва, че има нужда даже отъ отваренето на нови. Но именно това прѣтрупване плаши управляущитѣ. Тѣ се страхуватъ отъ умствения пролетариятъ и искатъ съ затварянето на гимназиитѣ да прѣсѣкатъ още въ зародиша това фабрикуване на учени безъ занаятъ. Като затворятъ гимназиитѣ и като отво-

рятъ занаятчийски училища, тѣ искатъ да отбиятъ течението въ едно по-пригодно за условията ни поле. Тука има едно недоразумѣние. Прѣди ввичко, отварянето на занаятчийски училища може да се извърши безъ да се затварятъ гимназиитѣ, безъ да пострада сѣщеобразователното дѣло. Да се правятъ економии въ М-вото на просвѣщението, което и тѣй е доста окастрено вече въ бюджета си, то е да бждемъ най-отчаяни любители на народното невѣжество. Второ, това изкуствено отбиване на учащитѣ се, нѣма ли да извади очи, вмѣсто да изпиши вѣжди? Лесно е да се създадатъ занаятчийски училища, но мжчно е да настанишъ свършившитѣ на занаятъ. Свършилитѣ гимназия по-лесно могатъ да си намѣрятъ работа, защото могатъ да станатъ всѣкакви, отколкото свършилитѣ специално училище. Занаятчийскитѣ училища не ще ли създадатъ по-голѣмъ умственъ пролетариятъ, отколкото гимназиитѣ? Затъ, да се мисли да се прѣпрѣчва за създаването на умственъ пролетариятъ, то е химера. Третьо, не е самото сжществуване на гимназиитѣ вредително, а системата на образуванието въ тѣхъ. Туй налапване съ дѣ да е си полѣзни и безполѣзни прѣдмети, туй прѣтрупване съ умствени занятия, въ много случаи излишни, е осждително. Ученикътъ трѣбва да заучва тия общеобразователни прѣдмети и дотолкова, които и доколкото го правятъ способенъ самостоятелно и правилно да си усвоява понатагъшнитѣ знания, които ще срѣщне било въ университетта, било въ живота. Всичко излишно трѣбва да се махне. Отъ друга страна, редомъ съ общеобразователнитѣ прѣдмети трѣбва да се въведатъ въ всѣко училище, въ всѣка гимназия рѣчни упражненія и нагледни познания по разни занаяти. По тоя начинъ единъ гимназистъ ще знае всичко необходимо за живота.

Но не е ли възмутително да слушаме, че затваренето на гимназиите се искало заради економии, когато гледаме, че шпионските фондове се увеличават от 160,000 на 240,000 лева! При разискването бюджета на върховното правителство, болшинството не е давало и дума да стане за някакво намаляване на разходите десетки и стотини хиляди гръбни български левове за разходки на княза, за орден и пр. излишни разходи. Това е твърдо логично впрочем: княз и народно просвещение са две противоположни неща, които се развиват във ущърб едно на друго.

Нека споменем тука и за особеното фаворизиране на Северна България пред южна, на някои градове пред други. При затварянето на гимназиите южна България ще остане само с една гимназия — Пловдивската —, а в Северна България ще има три, когато справедливостта го изисква там да има само две, понеже Северна България е приблизително двойно по-голяма от южна. Също тъй не разбираме защо да се фаворизира града Бургаз във ущърб на Сливен и да се мести там горската инспекция, акцизното отделение, финансовото управление и пр., когато Бургаз се пада чак във края на горската, финансовата и акцизната области, които му се дават, та това е във ущърб на самото население, а от друга страна той е и тъй фаворизиран с желъзница, с пристанище, с търговско местоположение. Или да не е защото там се издаваше „Борец“?

Българска управия!

Безплатни ученически трапезарии.

Въ една статия в миналия брой на в. „Република“ ний казахме, че никъде благотворителността не е толкова важна и полезна, колкото към бедните деца. И действително, благотворителността към един възрастен беден е в повечето случаи слабо намаляване на едно непоправимо зло, когато благотворителността към едно бедно дете, което има пред себе

си цълата арена на сполуките и несполуките, на неизвестността, тая неравна арена на живота, гдето никой не знае кой ще уцълне и кой ще пропадне, — там, казваме, благотворителността има особено значение, тъй като тя може в много случаи да подкрепи таланта, да пръсуши източника на пръстжплението, да пръвърне една полуструтенна хижа на удобна къща.

За образованието на бедните деца е устроено безплатно учение. Но какво учение ще слъдват тия бедни деца, когато са принудени от бедността да се борят с най-необходимите физически лишения? какъв урок ще четат, когато нямат достатъчно дебел дръшки да не треперят от студ и когато особено телесните им сили гаснат по нъмане на достатъчно питателна храна? Да имъ усигори малко-много топли дръшки и питателна храна — ето широко поле за благотворителността на гражданите.

Въ София пръзъ Ноември 1898 год. се основа общество за устрояване безплатни ученически трапезарии. Голъмият успъх на това общество тръбва да насърчи съставянето на подобни навредъ из провинцията. От годишния му отчет ний виждаме, че то е събрало от членски вносове 3,341 л. 45 ст., от връменни пожертвования (събирани главно от комитетъ съставен от дами) 2,677 л. 10 ст., от две пръдставления и от полка 1,086 л. 45 ст., от лихви и разни 13 л. всичко 7,118 лева. Освнъ туй сж постъпили и въ натура платове, дръшки, обуша, покъщнина за трапезарията и пр. Трапезарията се е отворила на 25 януари 1899 г. и е дала до края на юни 14,555 обѣда на повече от 100 деца (пръзъ януари сж били 50, а пръзъ юни 124). За тия обѣди сж били похарчени 1,344 л. 23 ст. само за храна, или по 9 стотинки за един обѣд; за съдържание на един разсилен, на една кухарка и на една помощница кухарка се е платило 373 л. 40 ст.; за наемъ на помѣщение (4 стаи, градина, дворъ) 200 л.; за покъщнина 238 л. 50 ст. и за разноски по канцелария, пръдставления,

освѣтление и пр. 465 л. 12 ст.; всичко разходи 2,621 л. 25 ст. или всѣки обѣд е коствалъ съ всички разноски около 18 стотинки. Обществото е внесло на дълъг срокъ въ Народната Банка 4000 л. за постоянен фондъ и му сж останали на лични 496 л. 75 ст.

Отъ горната смѣтка се вижда, че софиянци сж се отзовали горѣщо на идеята и че обществото за устрояване на безплатни ученически трапезарии е успѣло съ малко разноски да принесе грамѣдна полза. Врѣме е вече и сливенци да развиятъ тая благотворителност къмъ бедните деца и да устроятъ безплатни ученически трапезарии. За сега тръбва да се почне събирането на пари за тая цѣль, та отъ събраните пари една част да се отдѣли за „постоянен фондъ“, а съ другата част, ако е достатъчно, да се пристъпи къмъ отварянето на трапезария.

Съ събирането на парите, както споменахме, за сега се заема настоятелството на Народното читалище, което ще води особена смѣтка за приетите суми. Когато тая сума нарастне достатъчно, то ще вземе инициативата за съставянето на особено комитетъ по тая работа. Научаваме се, че единъ учител от гимназията е подарилъ вече 150 лева за тая цѣль и че част отъ прихода на околийското учителско дружество от пръдставлението на 11 того се отстъпвала пакъ за сжщата цѣль.

Ний приканяме гражданите, вмѣсто да си харчатъ парите и труда сега по Нова година за разни картички, да внесатъ една каква и да е сума за уголъмяването на сумата за безплатни ученически трапезарии. Тия пари могат да се внесатъ или въ читалището или въ редакцията ний: името на подарителя ще бже обнародвано въ идущия брой и съ това той се освобождава отъ труда да праща картички по Нова година.

Вжтръшенъ прѣгледъ

Вагдаты или Вургазъ. Официозтъ „Народни Права“ излѣзе най-послъ съ едно антрефиле да поговори за статията подъ горния над-

ди други неща, отъ които тѣ нищо не разбиратъ?“

„Но всичките копуватъ отъ тамъ, даже и г-ца Аспазия; и по-евтино е. Освнъ това, танцовалните сандали, които нашия обуцаръ ми направи, тоже не ми станаха.“

„Да, да, може би той не ги е правилъ самъ, а ги е купилъ отъ фабриката, дъртия му мошеникъ. Всички искатъ да търгуватъ, днесъ цѣлия народъ търгува.“

„А защо не дохождашъ съ мене“, каза Ксантиса, „когато си копувамъ сандали? Ти никога никому не помагашъ!“

„Азъ не разбирамъ отъ такива неща“, отвърна Сократъ, „а освнъ туй тръбваше да държа въ дружеството една скаска за прѣдпазване отъ мулешката зараза.“

„За мене нямашъ никога врѣме. А и да се отговоришъ всѣкога можешъ!“

„Казали последното изражение съзнателно?“ попита Сократъ. „Или то се търкули ей тъй по твоите устни, щото ти при по-добро самопознание тръбваше да го оттеглишъ надиръ?“

„Азъ нищо не оттеглямъ надиръ“ извика Ксантиса. Не ми тръбва да оттеглямъ неща. Благодарение на Зевса, азъ не съмъ толкова глупава!“

„Азъ не твърдѣхъ това.“

„Но неща подобно!“

„Не и неща подобно.“

„Остави ме на спокойствие! Ти искашъ пакъ да ме оскърбишъ!“

„Азъ те оставямъ на драго сърдце на спокойствие“, каза Сократъ. „Да прѣкъснемъ. Мене ми се иска да поработя още. Азъ съмъ на път да открия велики неща.“

„Да, да, а мене оставашъ тука съ сандали, безъ да ми дадешъ съвѣтъ, егостъ неденъ!“

ПОДЛИСТНИКЪ

Господинъ Сократъ и неговата господжа
Отъ Куртъ Гротевидъ.

Тѣ живѣяха въ малката Посейдонова улица, къмъ страната на Пирея № 7, втори етажъ: разполагаха съ петъ отдѣления, стая за къпане и други принадлежности. Жилището бѣ наречено благородно, то бѣ постлано съ персийски килими, украсено съ староегипетски столове, съ сирийско вертико и единъ скъпъ буфетъ отъ финикиянски тапсуирски вкусъ. Господинъ Сократъ стоеше въ своята работна стая до една проста маса за писане отъ бориково дърво. Неговата стая въ противоположност на другите не съдържаше въобще никакви украшения освнъ хубавичка ясно синя софа съ позлатени обрѣзки. Върху тази софа обичаше Ксантиса да сѣдва, когато дойдеше въ стаята на мъжа си. А всѣкога почта, когато Сократъ работяше на своята маса, тя се навъртеше около него. И днесъ тя стоеше тамъ, опитвайки наведена на прѣдъ едни сандали, като въ сжщото врѣме четеше единъ модеренъ сладострастенъ салоненъ романъ, който лежеше прѣдъ нея върху единъ столъ.

„Ти ще видишъ, че не ще ми станатъ“, каза тя.

„По-добре вижъ ти сама“, възрази Сократъ, безъ да погледне къмъ нея, като продължаваше да дращи съ перото си върху пергамента.

„Естествено, това пакъ не те интересува“, извика тя, „нищо не те интересува, което се отнася до мене!“

„Но разбира се“, каза Сократъ, само обуй ги веднъжъ.“

Тя се потруди да ги обуе, слѣдъ което извика:

„Ето ти тебе на, съвършено негодни! Не казахъ ли азъ?“

„Все не ще да сж тъй лоши“, каза Сократъ, като продължаваше да пише.

„Какво? не сж тъй лоши?“ извика тя съ растеца възбуденостъ, „не сж тъй лоши, казвашъ ти, сандали не ми ставатъ? За мене, естествено, „нищо“ не може да бже лошо, азъ „зная гова!“

„Нищо не може да бже лошо за никого“, каза Сократъ спокойно, „освнъ за този който е изгубилъ благоприличието, божественната умѣренностъ и мъдростъ. Ако ти сега не би ме смущавала, бѣхъ ти казалъ една велика истина, на която ей сега съмъ тръгналъ по слѣдите. Тя ще увеличи твоето самопознание и ще те успокои.“

„Ти искашъ само да ми запушишъ устата“, извика тя; съ всичката си философия ти искашъ да ме заставишъ да мълча за да не тръбва тогава да се грижишъ за мене! На тебе е съвършено еднакво, дали ми ставатъ обувката или не.“

„Но азъ виждамъ, че сандали те стоятъ добре“, каза Сократъ.

„Добре ли ми стоятъ? Та ти си...? Казвашъ ми това само за да се отрѣвешъ отъ мене!“

„Азъ казвамъ това, защото го виждамъ.“

„Но ти нищо не казвашъ“, извика Ксантиса ядовито, ти и не искашъ нищо да видишъ. Тука, дѣсната обувка, на голъмия пръстъ, е единъ метъръ по-дълъга.“

„Възможно е, щото тя да е по-дълъга нѣколко милиметра“ каза Сократъ. „Защо ги купи отъ пазаря, гдето хората излагатъ на продажба вази, копия, зевсови образи, помади и хиля-

словъ, която се появи въ руския в. „Новое време“ и което направи сензация. Официозътъ не ѝ отдава никакво значение. Ний пъкъ сме наклонни да вѣрваме, че тази статия е единъ доста умно скроенъ опитъ за опитване на терена и че колкото и да си мие рѣчѣтъ отъ отговорностъ официална Русия, статията има тайнствена свръзка съ извѣстни политически планове. Че за Русия е твърдѣ важно да има единъ наблюдателенъ воененъ пунктъ близо до Турция, туй не ще много умъ да се разбере. Че прѣдметната статия не е туку така бълнуване на нѣкой празнословъ вѣстникарь и то е ясно. Но още по-ясно е, че ний, българитѣ, не можемъ и не бива да позволимъ подобно нѣщо. Другъ е въпроса, ако Русия ни прати въ Бургазъ нѣколко добри вѣоржжени военни параходи, които ний да снабдимъ съ наши моряци—войници, и чрѣзъ военна конвенция да ни натовари да изпълнемъ нѣкой военни задачи спрѣмо Турция. Вижъ това го разбираме.

Днешното правителство се е страшно подпрѣтнало да гони просвѣщението. Не щатъ просвѣтени хора и туй то! Не стига дѣто нѣколко гимназии ще се затварятъ, ами ето че и военниятъ министъръ иска да отнеме облекчението което се даваше въ военната служба на образованата младежъ. И тя трѣбвало да служи на общо основание двѣ или три години! Въместо да намалятъ срока и на другитѣ войници на една година, или на шестъ мѣсеца, военното чудовище иска още жертви и въ пари, и въ кръвъ! Бѣснѣйте необуздано, господа, бѣснѣйте надъ гърба на народа и на интелигенцията, додѣто имъ станете съвсѣмъ ненавистни и ги докарате до крайноститѣ на нѣкой революция. Вашата цѣль, цѣльта на онзи, който ви я шепне тайничко, е да убие духа на интелигенцията въ дългия казарменъ животъ, но бѣдѣте спокойни, въместо да го убийте, вий ще го ожесточите и той ще проникне и въ ума на най-заспалитѣ селци — войници за да създаде една войска, която ще ви накара да потреперите нѣкога.

Земледѣлски конгресъ се свиква на 28 то го въ гр. Пльвенъ за обсъждане нѣколко важни въпроси по повдигането на земледѣлското стопанство. Желайме успѣхъ на инициаторитѣ и на конгресиститѣ.

Нѣкои вѣстници твърдятъ, че сегашната сесия цѣла да бѣде продължена до 22 декември споредъ едни, до 15 януари, споредъ други.

В. „Информационъ“ съобщава, че до Копривщица били открити кжсове злато, отъ което се прѣдполага да има цѣли пластове. Ако това не сж уединени жички, то България ще удари кѣоровото въ тия гладни години, но може и да си навлѣче белата на Трансваалъ.

Сегашното правителство ни проглуши ушитѣ, че ще прави економии, а нито стотинка не

„Най-сетнѣ пъкъ задържъ ги. Ни най-малко не се забѣлѣзва, че сж по-дълги отъ колкото трѣбва“.

„Ти искашъ само да се отървешъ отъ мене, каза тя. Тебъ е все едно да си съмъ злѣ или добрѣ облечена!“

„Пообмисли ли, Ксантипо, какво каза ти сега?“

„Да! Не ме ядосвай съ твоитѣ въпроси“.

„Азъ искахъ да ти помогна за да можешъ да завладѣешъ вебе си“.

„За това ти не си ми потрѣбенъ. По-добрѣ ще сторишъ да се гвиежешъ за други нѣща!“

„Ксантипо, не излизай отъ мѣрката навънъ“.

„Остави ме на спокойствие, дай ми прилични сандали, тѣзи—ще пратя на дяволитѣ“ . . .

И тя хвърли сандалитѣ далечъ отъ себе си, тѣй щото единия падна върху масата и притури мастилницата и върху рѣкописа се появи едно черно езеро.

„О боже!“ каза Сократъ. Тази страница е загубена, а тя съдържаше толкова щастливи мисли, които едва ли пакъ ще мога да уловя. Но на мжжѣтъ не мяза да се оплаква. А ти проклѣта . . . не, не, азъ си оттеглямъ думата! Ти не искаше да ми оничтожишъ страницата, Сандала падна неблагоприятно, — а за това ти не си виновата. Затова азъ не ти се сърдя. Но, защото изобщо ти като едно немирно дѣте направи това,—туй заслужва наказание, махни се!“

Отначало Ксантипа се уплаши, но наскоро дойде въ себе си.

„Какво! ти ме пждешъ вънъ като едно куче?“, извика тя. Не желашъ ли да ме исплдишъ изобщо изъ кжщи? Всичко се свръшва!“

„Азъ не искамъ да се прѣпирамъ съ тебе; защото твоето говорене е безконечно, а съ това работата ти не се поправя. Но азъ збъркахъ

бутноло отъ разнитѣ стотини хиляди левове, които се отпущатъ на княза за излишни работи, пъкъ отъ друга страна увеличило безотчетнитѣ фондове отъ 160,000 на 240,000. Много умно: князътъ не бива да се разсърдва, зеръ . . . той кача, той пжди; пъкъ безотчетнитѣ трѣбва да се увеличатъ, зеръ . . . Какво не става въ малко врѣме, трѣбва да има зимнина за партията!“

✓ **На 11 то го вечерята** се даде отъ околийското учителско дружество „Заря“ комедията „Стариятъ морякъ“ и сцени отъ „Митрофанъ“. Колкото и да искаме да бждемъ снисходителни, длжжни сме да признаеме, че малкото публика си отиде недоволна, не че актьоритѣ не си играха усърдно ролитѣ, но че изборътъ на пиеситѣ не бѣ сполучливъ. Да се внимава за другъ пжтъ. — На 12 то го сутринята г. Д-ръ Михайловъ държа сказка по психология на облѣклото и съуме да привърже симпатитѣ на публиката съ естественото си и ясно говорене.

В. „Голгота“ въ брой 50, като изброява разнитѣ си бабитлъци, между нещастнитѣ жертви на здравитѣ си ритни и плѣсници турилъ и нашия вѣстникъ. Той се хвали, че така ни *цитаросалъ по републиканската устица*, че не сме можели вече да хапимъ. И да знайте хемъ съ какво ни цитаросалъ: съ пошъ Тодоровата брошурка, за която каза, че сме били подкупени отъ дѣдо владика. Макаръ да ни сж изсипани зжбитѣ отъ това „цитаросване“, ний пакъ идимъ да ги „полайме“, както се изразаватъ голготянитѣ. Когато писахме, че голготянитѣ получили катъ дрѣхи отъ Голдембергъ за да не пишатъ за него, ний не знаяхме, че Голденбергъ билъ фалиралъ; туй го научихме отъ голготянитѣ, които сами се издадѣха като гузни. Колкото за пошъ Тодоровата брошурка, безграмотенъ и гнусенъ пасквилъ, отъ който могатъ да се възхисаватъ само мерзавци като голготянитѣ, ще ги молимъ да не ни закачатъ повече, защото тамъ ни е слабото мѣсто. Нѣма що, збъркахме, подкупихме се, сега се разкайваме, но отишло. Готови сме да помажемъ ржчпата и на голготянитѣ отъ тоя подкупъ, само и само да млчатъ. Адресъ за споразумѣние: *Редакция на в. „Република“ чрѣзъ Голденбергъ. Тайно.* Сега едно малко обяснение: вий господа голготяни, криво да стоимъ, право да говоримъ, сте били много глупави хора и сте се поведи по акъла на пошъ Ив. Тодоровъ: за да спечелите пари вий се заловихте *противъ* еврейтѣ, както той *противъ* владиката Гервасий. Не върви тѣй, бе а кардашъ! Ний, републиканцитѣ, като по-умни, взехме тѣкмо обратното направление: излѣзъхме *за* еврейтѣ и *за* дѣдо владика. И нѣ ти тебе, че злато повалѣ въ редакцията ни . . . Апропо, какво стана съ идеята Бургазъ порто-франко?

Държимъ си зжбитѣ въ ржката, но не толкозъ отъ *цитаросването* на в. „Голгота“, колко-

изобщо, че те допустнахъ тука. Днесъ ти пакъ прѣкъсна конеча на моитѣ идеи, а азъ бѣхъ въ настроение да открия нѣщо, което вѣчно да остане. Всичко това изчезна!“

Понеже тя Ксантипа не ставаше, Сократъ я хвана за ржката, за да я изведе изъ вратата. Но тя падна нарочно, та Сократъ се принуди да я изнесе в-нъ. Тогасъ той заключи вратата слѣдъ себе си но чуваше още, какъ Ксантипа буйстваше вънъ и се растроши на парчета като една амфора. Тогава той се помжчи отново да подеме хода на своитѣ мисли, но не му се удаде. Огънятъ бѣ изгасналъ, празнота и безсилие ба настжпило въ неговия мозъкъ. А толкова чудни, многообѣщающа бѣха неговитѣ мисли, които го движеха, бързо като молния му се раскритъ вълнението на врѣмето, той схвана основнитѣ му и пороцитѣ, които водѣха къмъ распадане . . . А сега напраздно Сократъ се помжчи пакъ да хване врѣзката, нъ гъсто написаната страница, която съдържаше това, бѣ черна и не можеше да се чете.

И сега още Сократъ чуваше какъ Ксантипа хлѣвичеше въ съсѣдната стая. Тя плачеше, както всѣкоги слѣдъ такава сцена . . . може би дълго врѣме тя би хленчила, стенала . . . А при това той не можеше да работи, макаръ и да бѣ тѣй силенъ и енергиченъ.

Когато той стоеше тѣй опечаленъ, влезе Господинъ Алкивиадъ въ стаята му.

„Моля, заповѣдайте, седнѣте!“ каза Сократъ.

„Учителю“, каза гостенина, азъ Ви нося лошо извѣстие. Твоята статия върху изражданието на елинския народъ въ „новия Пантеонъ“ прѣдизвика страшни възмущения.

„Страшни възмущения върху изражданието — мога да си прѣдстава!“

то отъ единъ хомерически смѣхъ. Слѣдъ гениалната идея за Бургазъ порто-франко, тоя фарашъ на глупости ни дониса съ брой 50 още една гениална мисль: танцовалнитѣ вечеринки били развратъ. Подъ буквата С. единъ бай Ганьо съ турски понятия за женитѣ намира, че да се излагали дамитѣ на погледитѣ на кавалеритѣ, съ което имъ възбуждали разни чувства, било цѣло развращение. За да не става това, ний прѣпоржчваме да туримъ женитѣ въ хашмаци и да ги отдѣляме съ прѣгради отъ мжжетѣ, защото, както на прѣдставление, тѣй и въ събрания, свадби, посѣщения, градини, а и по улицитѣ, ако не сж раздѣлени отъ мжжетѣ и ако имъ сж открити лицата, ще възбуждатъ съблазнителни чувства и то ще бжде все развратъ. Чисто по орианталски!

Въ недѣля на 12 то го слѣдъ пладнѣ, по инициативата на г. В. Вичевъ стана събрание отъ граждани, безъ разлика на партии и убѣждения, въ читалищния салонъ за обмисляне на проектиранитѣ отъ правителството мѣрки за закриване на гимназията въ града ни, както и на финансовото и акцизното управления. Ораторътъ много вѣрно забѣлѣжи, че градътъ ни като да се прѣслѣдва систематически отъ разнитѣ правителства: оставиха го единенъ отъ всѣка желѣзница, а отъ друга страна полека-лека му отниматъ разнитѣ управления и учреждения. Закриването на гимназията при тия гладни години и при филоксерата ще бжде цѣло опрощаване за града. Взема се резолюция да се молятъ прѣдсѣдателя на Народното Събрание и княза за отстранение на тая мѣрка. Мислимъ само, че можеше да се mine безъ раболѣпие.

✓ **Тая вечеръ, сжбота**, капелмейстрътъ г. Кубичекъ ще даде съ своитѣ синове концертъ въ читалищния салонъ. — Утрѣ, недѣля, г. Гудевъ ще държи сказка по залѣсяването. — Научаваме се че читалищното настоятелство щѣло да възложи на единъ комитетъ отъ дами уреждането на едно дѣтско забавление съ йолка прѣзъ деня на първия денъ на Коледа. — На втория денъ вечерята опълченското дружество ще даде драмата *Хжиово*, а на третия денъ читалището ще даде комедитѣ *Тлѣто кокалче* и *Трима зѣта и една булка*.

Градскиятъ ни инженеръ г. Андрей Репичъ знае ли, че въ България сжществува и е въ сила единъ *Законъ за чиновницитѣ, 82 година*? Ако не знае, поканваме го да прочете чл. 21 отъ него, който го *задължава*, като чиновникъ, да бжде *безпристрастенъ, вѣжливъ и усложливъ* въ отношенията си къмъ публиката, и чл. 48 отъ сжщия законъ, който прѣдвижда само тия четири дисциплинарни наказания за чиновницитѣ: 1. *Мъмрене*; (и то не въ присжтствието на външни лица граждани); 2. *Лишение* отъ $\frac{1}{2}$ -та заплата; 3. *Понижение* на непосред-

„О не върху това“ извика Алкивиадъ. Изродени хора могатъ леко да се управляватъ; не, озлобението е противъ Васъ и нѣщо се вие отгорѣ Ви“ . . .

„Добрѣ, тогава ще имамъ случай публично да защита моитѣ убѣждения и да направя послѣдния опитъ да спася Елада“.

„О любовний, учителю“, извика Алкивиадъ, „работата се касае до самия Васъ, искатъ да те погубятъ“.

„Тѣ не ще могатъ да ме погубятъ, защото моята дума е истината. А истината е като слънцето. Още никой смъртенъ не е изгасилъ слънцето“.

„Но тѣ именно истината не искатъ да слушатъ; затуй ще те хванатъ и затворятъ а покорнитѣ сждници ще те осждятъ“.

„Па ако мене убиятъ, моитѣ думи ще оставятъ“.

„Но работата е че трѣбва да те убиятъ, драгий учителю!“ извика Алкивиадъ високо!

„Азъ Ви моля: бѣгайте догдѣто е врѣме.“

„Господинъ Алкивиадъ! каза философа, „Сократъ не бѣга. Азъ не направихъ нищо, вслѣдствие на което трѣбва да бѣгамъ, азъ се покорявамъ на законитѣ“.

„Ахъ, законитѣ иматъ восьченъ носъ.“

„Толкова по-злѣ! Но азъ ще възстановя тѣхната честь. Азъ ще възстановя въ народа ония нрави, които триста тѣ Спартанци имаха, когато стояха срѣцу много-хилядна сила и умрѣха геройски, човѣкъ за човѣкъ“.

(Слѣдва)

ствено по-долна длъжност, и най-сетне 4. Уволнение (отчисление); други наказания за чиновниците, като нетърпимо *грубо отношение* със подвдомственните си служаци и тѣмъ подобни варварщини законѣтъ не само не прѣдвизда, но и строго запрѣщава. А пъкъ, ако г. Андрей Рѣпичъ знае тоя законъ и не го изпълнява, не го зачита, — то не ще ли благоволи да се прости съ държавата или общината, която му дава хлѣба? Защото, ако въ него е убито всѣко национално чувство отъ Австриеца, то България не е Босна и Херцеговина!

Данъкоплатци прочетѣте прѣбията въ Нар. Събрание при разискването бюджета за идущата 1900 година. Ние поразгледахме случайно официоза № 2 (Н. О.) и видѣхме чудесии отъ либерална пожертвователност. — Дошла работата до министерскитѣ кесии. Отъ говора на нѣколко оратора и въобще отъ общото настроение се забѣлѣзвало желание, щото министритѣ за напредъ да получаватъ 1200 лева мѣсечно, т. е. *седемдесет и две хиляди кара грошове* на година. На княза се е настоявало да не му се плаща повече отъ прѣдвидената въ конституцията сума—600,000 лева; па и канцеларскитѣ, както и оная за орденитѣ да се намалятъ. Както виждате, поне донѣкъдѣ, наистина мерише на либерални желания. Щомъ, обаче, се посегнало къмъ кеситѣ на тия *доброжелатели* (?) на народа, бае Радославовъ рѣшава отрѣзва и зинва та казва, че той е вече направилъ доста намаления: унищожилъ помощ. на началникитѣ, закрилъ длъжността на 200 стражари и пр. и пр. все голѣми и разумни работи и че той вече *не може* да прави други намаления. Което ще рече 72,000 гроша на единъ министъръ не му стигали годишно, та останали и за напредъ пакъ 90,000 гр. Тайнитѣ безотчетни фондове се увеличаватъ. Този за министерството на вѣтр. дѣла се увеличаватъ отъ 80,000 на 120,000 лева! А на княза нека му е лошо, той пакъ ще си получава 1,000,000 лева плата, 300,000 л. канцеларски и 60,000 л. за ордени, т. е., *шест милиона и осемстотинъ хиляди грошчета*. Иди и слѣдъ това вѣрвай, че имаме финансова криза.

Отъ достоверно мѣсто се научаваме, че сегашнитѣ каваклийски касиеръ и контролоръ на землед. каса не изплащали на хората сумитѣ, вслѣдствие пострадането отъ сушата, ако запискитѣ имъ не биле отбѣлзани отъ бившия касиеръ.

Ще чакаме да ни се обѣсни отъ заинтересуваното мѣсто, какъ е работата по тая афера, за да се повърнемъ наново.

Добъръ примѣръ. Съобщаватъ ни отъ с. Ахлатлий, Къзълъ-Агаческо, че училищния имъ Инспекторъ, г. Ив. Хаджиевъ, на 12 того е заминалъ прѣзъ селото имъ и лично отворилъ вечерното имъ училище, като държалъ и една, подходяща за случая сказка. Селенитѣ сж останали крайно благодарни отъ г. Инспектора, който е постѣпалъ тѣй, както подобава на единъ възпитателъ.

Утешително е, че между възпитателитѣ народни има и такива, които достойно носятъ името *възпитатели*. Примѣрътъ на г. Хаджиева е за подражание.

Учителското тѣло при българ. училища въ Бургазъ е дало на 5-й того съ доста разнообразна програма литературно-музикална вечеринка за въ полза на Македонско-Одринското дружество въ града имъ.

Намъ ни е драго да отбѣлѣжимъ народополѣзната инициатива на българското учителство, което единичко още проявява щогодѣ искрица отъ животъ при убийствената апатия и бездѣйствие на останалитѣ обществ. слоеве, силули се въ дреболиитѣ на живота.

Нашитѣ искрени благопожелания на инициаторитѣ.

„Право дѣло“ — мѣсеченъ педагогически-общественъ прѣгледъ—ще излиза и за напредъ прѣзъ 1900 г. при сжщото направление и въ началото на всѣкой мѣсець, освѣнъ прѣзъ м. м. юлий и августъ, въ размѣръ на 4 печ. коли. *Абонаментътъ му остава и за напредъ: 6 л. за България и 8 л. за странство*. Записването става направо въ редакцията — Габрово, при всѣка Т.-П. станция или при нашитѣ настоятели.

Умоляватъ се всички български редакции да изпращатъ изданията си въ замѣна.

Отъ редакцията.

На 21 Ноември т. г. селянитѣ отъ селата Куру-дере, Орханкой, Шабанъ-кѣрж—Бургазка околия, Дувалари и Караджиларе—Карнобатска околия, на брой 150 души събрани на митингъ въ с. Куру-дере да обмислятъ въпроса отъносително положението на земледѣлца взели слѣдующата

РЕЗОЛЮЦИЯ:

- 1) Да се помоли прѣдседателя на Народното Събрание да внесе законопроекти, а Бургазкитѣ прѣдставители да ги подкрѣпятъ, за прѣмахване сегашната данъчна система, като се замѣни съ прогресивно подоходния налогъ и, прѣдлагания отъ правителството законопроектъ за десѣтка да се отхвърли, като най-несправедливъ данъкъ;
- 2) Да се намалятъ всички излишни чиновнически служби, на които печата е показалъ, и да се намалятъ заплатитѣ на голѣмитѣ чиновници;
- 3) Взаима, който правителството ще приви отъ чиновникитѣ, като имъ одържа 30% отъ заплатитѣ, да не имъ се повръща никога, защото България слѣдъ двѣ години нѣма да бѣде по-богата. Отъ по-малкитѣ чиновници да не се прави заемъ;
- 4) Да се намалятъ заплатитѣ на офицеритѣ и срока на военната служба, — постепенно да се въведе Народната милиция;
- 5) Частнитѣ аптеки да се унищожатъ, да се въведатъ държавнитѣ. Да се устроятъ, по-уредени селски аптеки и да се назначатъ на нѣколко близки села по единъ лѣкаръ.

Не е гладна годината.

— *Кажи бай Иване, защо си посърналъ,
Увисналъ, клюмналъ толкозъ рано ти?
Защо скръбѣта си отъ сега пригърналъ,
Когато още младостѣта цвѣти?*

— *Сиромашия, братко, сироматия страшна
Не дава мира на кѣтто сърдце!
Едва що отървахъ шапката си прашина
И тая година отъ ливарски ржитъ...*

— *Далеко, далеко радостѣта отъ нази,
Дордѣто в' свѣта правдата робува,
Дордѣто народа изъ туй бласто нази
И тази наредба прокльта царува...*

— *Ето, азъ работя день и ноцъ, що казватъ,
А нѣмамъ ни стрѣжа, глава си да завра.
Отъ всичкитѣ ази най-много се потя,
И пакъ нѣмамъ нищо — отъ гладъ ще умра...*

— *Ехъ, нѣма що да сторимъ, ще да потъртимъ.
Тазъ година гладна бѣше, бай Иване,
Но за догодина ще се разплатимъ.
Стига здраве да е, пакъ всичко ще стане.*

— *Не е, не е, братко, годината гладна,
Но има гладни кѣрляжи народни,
Кои то кръвѣта ни смучатъ безъ милостъ
И не ни даватъ да бждемъ свободни...*

Киро.

Какво става по чужбина.

Трансваалъ.

Войната. Когато бѣха написани горнитѣ рѣдове, научаваме се, че послѣдния английски генералъ Бюлеръ, който не бѣше до сега побѣденъ, когото всички очакваха като Месия да спаси Англия и честѣта ѣ (sic), който можа да смири възстанието въ Английска Индия, макаръ и да употреби такива насилия, такива ужасии, каквито никой отъ турскитѣ султани не е посмѣлѣ да направи; този Бюлеръ, който лелна пятното на варваризма върху лицето на Англия, не можа да тури правдата подъ ножѣтъ си... и той е съвършено разбитъ. Въ заключение ще кажемъ, че англичанитѣ сж бити по цѣлото протяжение на боевата линия. Ще спрѣ ли Англия това безчеловѣческо убиване на своитѣ си граждани? Не е за вѣрване. Англия има още много войски, които ще може да испрати, понеже отъ нейното побѣдаване, тя се изгжда за винаги отъ Африка, което по никой начинъ тя не ще приеме. Ще видимъ.

Германия.

Европейскитѣ вѣстници твърдятъ за истина, че Вилхелмъ II щѣлъ въ скоро врѣме да повика обратно всички воени аташета при дипломатическитѣ агенства на Германия. Тази служба, която коства милиони левове на голѣмитѣ държави, която коства и на насъ българитѣ не малко е едно излишно украшение на дипломатическитѣ агенства. Военитѣ аташета сж почти всѣкога хора, жадни за ордени, които тѣй шедро коронованитѣ глави иматъ навикъ да раздаватъ, и често тази жажда ги туря въ положението на измѣнникъ, прѣдатель на отечественитѣ си тайни. Драйфусовото дѣло разкри много нески и гнусни работи вършени отъ тѣзи аташета. Тази може би да е и главната причина за разтурянието на тази служба.

СТАЧКИ

Въ Виенъ (Франция) работникитѣ тѣмъ сж се събрали въ Работническия клубъ гдѣто слѣдъ дълги разисквания, сж дошли до заключение, че само стачката ще имъ помогне за да добиятъ справедливитѣ си искания. Тѣ отправятъ единъ анекъ къмъ всички работници да напуснатъ работата. Зеваеъ е пристигналъ тамъ за да убодрява работникитѣ и като депутатъ да дѣйствува за посрощното разрѣшение на стачката.

Переси де Форжъ. Слѣдъ като сж дали единъ ультиматумъ на директора на мината, работникитѣ сж направили стачка. Околийскитѣ началникъ е дошелъ отъ градѣтъ и е ималъ едно свиждане съ делегатитѣ на работникитѣ, послѣ е ходилъ при директора съ когото сж говорили доста дълго врѣме. Господаря е почналъ да отстъпва, а работникитѣ настояватъ на своитѣ справедливи искания, надѣватъ се, че директора ще разбере че най-малкото ще бѣде да удовлетвори работникитѣ и да се прѣкрати така стачката.

Ескарбосионъ. Металуржиститѣ отъ работилницата Десаухи сж пакъ въ стачка. Единъ директоръ, който

е билъ нетърпимъ по своето поведѣние къмъ работникитѣ, като имъ е смаялъ заплатата както той желаялъ, отнасялъ се много грубо съ тѣхъ; но най-послѣ работникитѣ рѣшили да свършатъ еднажъ за винаги съ него и направятъ стачка, като искатъ да се исплди директора. Господаритѣ обаче не искатъ да обрънатъ на това сериозно внимание, като мислятъ, че работникитѣ слѣдъ 2 дни ще се принудятъ да работятъ при сжщия директоръ. Надали ще успѣятъ господаритѣ при свършената солидарностъ на работникитѣ, които сж бодри както при първия день на стачката.

Виена. (Австрия). Социалиста депутатъ Ханишъ и депутатъ Волфъ сж прѣдложили щото да се узакони работния день отъ 10 часа и отъ друга страна сж молили правителството да направи всичко възможно „за да се прикрати стачката въ Звишканъ за въ полза на работникитѣ. Това прѣдложение на Ханишъ и Волфъ е било прието съ голѣмо болшинство. Райстага е приелъ още прѣдложението на депутата Розертъ, който кани правителството да изработи единъ законъ, който да забрани приемането да работятъ въ фабрицитѣ на дѣца до 16 год.

ИНТЕРЕСНО!!!

Отъ нѣколко мѣсеци въ мѣстността „Катъгово“ въ запазенъ отъ г. Е. Досевъ периметъръ дѣятелно се търси **СОЛНА РУДА**. Тукъ, въ г. Сливенъ има постоянни делегати, които се грижатъ за търсенето на такъва руда. Съобщава се, че който **ПОЛОЖИТЕЛНО** знае слѣди отъ подобна руда и събщи за това, ще получи една награда отъ 10,000 (десетъ хиляди) лева.

За споразумение интересующитѣ се могатъ да се отнесатъ до г. Димитъръ Янчевъ, хот. „Конкордия“ въ Сливенъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 6245

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето въ в. „Република“ ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдуюцитѣ недвижими имоти, лежащи въ землищено на гр. Ямболъ.

Единъ дворъ въ мах. „Х. Мустафова“, състоящъ се отъ 2 стаи и яхъръ керемиденъ съ дворно мѣсто около 400 кв. метра, оцѣненъ за 120 лева.

Имота принадлежи на Георги Куртевъ отъ гр. Ямболъ и ще се продаде за исплащане дълга му 120 лева къмъ Стояна Христова отъ гр. Ямболъ по изпълнителный листъ № 2514/98 г. продажбата ще се извърши въ канцелярията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражд. Прското Сждопроизводство.

г. Ямболъ, 22/VI 1899 год.

2—2

Сждеб. приставъ: Ч Георгиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 8159

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдуюцитѣ недвижими имоти, входящи се въ гр. Сливенъ.

Кѣща въ мах. „Овчарска“, при съсъди: Панайотъ Костовъ, Петко Господиновъ и отъ двѣтъ страни пѣтъ, оцѣнена за 200 лева.

Единъ дюкянъ до сжщата кѣща и при сжщитѣ съсъди, оцѣненъ за 200 лева.

Имота принадлежи на Спасъ Годоровъ отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 463.35 лева къмъ Петръ Г. Килимовъ отъ сжщ. градъ, по изпълнителный листъ № 611/99. Продажбата ще се извърши въ канцелярията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското сждопроизводство.

г. Сливенъ, 8/XII 1899 год.

2—2

Сждеб. приставъ: Абаджиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 8189

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдуюцитѣ недвижими имоти, лежащи въ землищено на гр. Сливенъ.

Дворъ въ мах. „Славчова“, състоящъ се отъ двѣ стаи ерѣ-одасж, хизба, кладенець, яхъръ, нуждникъ и дворско мѣсто около 400 кв. метра, при съсъди: Р. В. Мирковичъ, Недю Х. Ивановъ, улица и отъ двѣтъ страни арса, оцѣненъ за 1000 лева.

Имота ще се продаде за разпредѣление придобитата сума мѣжду наследникитѣ му. Продажбата ще се извърши въ канцелярията ми по правилата на чл. чл. 100—1028 отъ Гражданското сждопроизводство.

г. Сливенъ, 10/XII 1899 год.

2—2

Сждеб. приставъ: Абаджиевъ